

§ 18.

Tilbagebetaling af formeget erlagt Bygningsafgift kan, efter at denne Lov er traadt i Kraft, kun tilstaaes, naar Andragender derom indgives inden et Aar, efter at det paagældende Beløb er forfaldet til Betaling.

Denne Bestemmelse kommer ikke til Anvendelse med Hensyn til Andragender, der forinden Lovens Ikrafttræden ere indkomne til vedkommende Myndigheder.

§ 19.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft samtidig med Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens det samtidig hermed fremsatte Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten i alt væsentligt støtter sig til det af Folketinget i forrige Rigsdagsamling vedtagne Forslag, har Regeringen ved det her foreliggende Lovforslag om Ejendomsskyld i Hovedsagen optaget det Forslag om samme Emne, som i Fjor fremsattes og vedtoges af Landstinget. (Jfr. Rigsdagstidende 1900—1901, Tillæg B. Sp. 695 ff., 719 ff.; senest vedtaget 14. Marts 1901, Tillæg C. Sp. 389 ff.).

I Overensstemmelse med det af Landstinget indtagne Standpunkt gaar Forslaget ud paa helt at ophæve de paa faste Ejendomme hvilende direkte Skatter til Staten — tilligemed Ligningsskatten paa Byerne — og til delvis Erstatning herfor at indføre en ny ensartet Skat paa faste Ejendomme, der lignes efter Ejendommenes Værdi.

Bortset fra en Række mindre væsentlige Ændringer afviger det her fremsatte Lovforslag fra Landstingets Vedtagelse navnlig ved

at nedsætte Ejendomsskyldens Størrelse,

at ændre Vurderingsreglerne,

at indføre videregaaende Lempelser i Beskatningen af Smaaejendomme, Smaa-lejligheder og mindre Landbrugsejendomme, og

at aabne Bykommunerne Adgang til at vedtage en passende Overgangstid samt til at opkræve en kommunal Ejendomsskyld, der i Størrelse svarer til Forskellen mellem den hidtidige Bygningsafgift og den foreslaaede Ejendomsskyld til Staten.

Den nærmere Redegørelse herfor vil findes i de nedenstaaende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer.

Til § 2.

Ifølge Landstingsforslaget skulde Ejendommene ansættes til deres Værdi i Handel og Vandel som fri Ejendom, d. v. s. uden Hensyn til de paa Ejendommene hvilende Tiender, Arvefæsteafgifter o. l.; ved Vurdering af Landejendomme skulde det Udbytte lægges til Grund, som Ejendommen med en efter dens Beskaffenhed passende Besætning, Inventarium og andet Driftsmateriel kunde antages at give ved almindelig god Drift.

Disse Vurderingsregler vilde i flere Henseender formentlig ikke virke heldigt. Uden at insistere paa Vanskeligheden ved at fastsætte Værdien i Handel og Vandel, naar der herved skal ses bort fra Momenter, som faktisk paavirke denne Værdi, maa det særlig fremhæves, at naar man vil gaa over til en ny Beskatning paa Grundlag af Ejendommenes Værdi, kan det ikke indses at være rigtigt, at Ejeren kommer til at svare Skat ikke blot af Ejendommens virkelige Værdi, dens Salgsværdi, men desuden af et Beløb svarende til den kapitaliserede Værdi af de paa Ejendommen hvilende Tiender m. v., ligesom det heller neppe kan findes vel begrundet, at Landejendomme skulde beskattes ikke efter det Udbytte, som de faktisk give, men efter det Udbytte, som de formenes at kunne give. Den sidstnævnte Fremgangs-